Blanka Kostřicová

Běh jako povídka

FOTO: JAN ŠIMŮNEK (ISCAREX)

TEXT: TOMÁŠ KLÁŠTERECKÝ

NA STĚNĚ OBÝVACÍHO POKOJE V ČESKOTŘEBOVSKÉM BYTĚ VISÍ ZARÁMOVANÁ PEROKRESBA JEŽÍŠE KRISTA, NA VEDLEJŠÍM SEKRETÁŘI JE SOCHA MEDITUJÍCÍHO BUDDHY. NA SCHODECH NAJDETE DVA PÁRY BĚŽECKÝCH BOT A ZA KNIHOVNOU SCHOVANÉ PEČLIVĚ OPEČOVÁVANÉ BĚŽKY.

Sjezdovka

"Závod veteránek se běží naplno a doopravdy, výběh kilometrové sjezdovky, na jejímž vrcholu stojí rozhodčí se stopkami. Běžíme: rozvedená, podváděná, ta, která přežila svou smrt... každá se svým osudem, s bolestí duše anebo kolen, ale teď, v tu chvíli, na sluncem ozářené sjezdovce, jsme šťastny...
A nahoře měří náš čas."
Kronika

Lesní kaplička

"Zdi poryté a počmárané azbukou. Prázdná, vyrabovaná. Vede sem běžecká trasa. Nohy tuhnou strachem z nedalekého tankodromu a střelnice cizí armády. Mysl malátní představou budoucího života protkaného azbukou. A všechno ostatní... není? Fasáda svítí neposkrvněnou novotou. Uvnitř na vybílené stěně kříž. Nic víc v kapli není. Je v ní všechno."
Kronika

„Je to tady taková široká ekumena," směje se spisovatelka a běžkyně Blanka Kostřicová, pro kterou jsou všechny její životní role od sebe stejně neoddělitelné, jako běh a modlitba nebo - chcete-li - jako běžecký závod a povídka.

Vydala pět knih beletristických a dvě odborné a kromě toho pravidelně publikuje literární recenze, kritiky a literárněvědné stati. Od patnácti let závodně běhala na lyžích, coby veteránská běžkyně se účastní běžeckých závodů, především v regionu Orlicka-Třebovska. Startovala na dvou veteránských mistrovstvích světa v běhu do vrchu.

Běh i psaní ji tak provází celým životem. V sedmi letech napsala první sbírku pohádek, o rok dříve začala běhat na lyžích. Vyrůstala totiž v intelektuální, ale zároveň sportovně založené rodině. „Naši byli oba absolventi filozofické fakulty, otec byl světově uznávaný literární vědec, ale také výborný fotbalista, maminka sokolka a skautka. Vlastně už odmala pro mě byl určující ideál kalokagathie, tedy harmonie těla a ducha".

Svojí všestranností tak obohacuje běžeckou komunitu i literární kruhy. Ráda vzpomíná na jedno z prvních vzájemných setkání se svým dlouholetým přítelem Janem Balabánem: „Tak jsem si myslel, že všichni sportovci jsou úplní blbci. A ono asi ne," napodobuje hluboký hlas génia české povídky.

Mezi běžci pak pro změnu vykořeňuje klišé o spisovateli sedícím u lahve vína v zakouřené nádražce. Tím spíš, že se v Blančiných knížkách nejeden běžec může najít. A to doslova, když inspirace přichází od příběhů konkrétních lidí při setkání na závodech, nebo přeneseně, protože my běžci jsme si prý všichni něčím podobní…

Dnes už běhá především pro radost a na závody jezdí hlavně kvůli setkání s přáteli, ale na svou závodní kariéru vzpomíná s velkou láskou. Není se čemu divit. Vždy, když se už „konečně rozběhala", přišly zdravotní problémy, které jí vrátily zpět na začátek tréninkového úsilí. Nejdelší a nejtěžší přestávka dokonce trvala 11 let, kdy se potýkala s poruchou metabolismu. Pak však nastal „prielom", když při výletu do Tater zjistila, že už ji tělo zase poslouchá. „Závodění, kterému se tak skutečně dalo říkat, trvalo pět let, ale jsem nesmírně vděčná, že mi toto období bylo dopřáno".

Blančiny knížky jsou zpravidla útlé, stejně tak se závoděním šetří. Obojí je tak pro ni vzácné a intenzivní. Není se tedy čemu divit, že své texty piluje tak dlouho, až je potom zná téměř všechny zpaměti. Stejně tak ale s obdivuhodnou přesností vzpomíná na detaily závodů a tréninků, které kdy absolvovala. „Když jsem po delší zdravotní přestávce přijela zase na závody a vyškrábala se do kilometrové sjezdovky, věděla jsem hned cestou dolů, že je to na povídku!"

Ať už běží na lyžích, na atletických závodech, nebo o samotě v lese, pro Blanku jde vždy o jistý druh duchovního prožitku. Frekvence, dech a opakování jako základní podmínky pro zklidnění, i modlitbu. Pestrost bližních a neopakovatelný druh společné zkušenosti při závodech zase bere jako při mši v kostele.